

prozradil nic, co by prozraditi nechtěl, neboť je mu dána notná dávka podezřívavosti, ale tolik je z jeho odpovědi jisto, že musíme si ho představovati nejen jako muže nanejvýš energického, nýbrž jako státníka, který s houževnatostí spojuje zcela nadprůměrnou inteligenci. Jeho časté a zcela nečekané citáty z literatury krásné, i odborné, zvláště socialistické, při čemž nechybí leckdy i velmi vtípné zhodnocení, musí i v čtenáři, který nijak není nakloněn metodám fašistickým, vzbuditi oprávněnou úctu. Mussolini v různých obměnách zdůraznil Ludwigovi, v čem jeho způsoby se podobají metodám bolševickým stejně jako neúprosně zdůrazňuje, že fašismus tak říká »není na vývoz«. A tak se z rozhovorů Ludwigových, jež proto se nám stávají velmi prospěšnými, zdá, že jeden z důvodů, proč Mussoliniho diktatura měla v Itálii takový úspěch, byl také ten, že lidu ne zcela inteligentnímu a nevalně vzdělanému ve svém průměru se v čelo postavil muž velmi inteligentní a pohotově myslící jako jednající. V jednom svém rozhovoru (na jaře 1932!) poukázal Mussolini sám na rozdíl mezi nacionalismem italským a německým, ale nejsou-li právě hrubě zkresleny jeho odpovědi, což téměř u Ludwiga je vyloučeno, možná, že by bylo záviděti Itálii, že její diktátor je muž tak vzdělaný, který stejně dobře dovede se zabývat Shakespearem jako Platonem, Nietzschelem jako naším Husem. Ca.

Dr. Hynek Bulín ml.: Právní teorie a praxe. Vydalo Nakladatelství Orbis, Praha jako LX. svazek Sbírkky spisů právnických a národohospodářských v roce 1932; stran 48, cena 15 Kč. — Základní myšlenky této práce vznikly v právně filosofickém semináři prof. Weyra v r. 1930. Autor pokouší se o to, přesně rozlišiti mezi právní teorií a praxí, kterýžto úkol není právě snadný, uvědomujeme-li si, že slova tato užívána jsou v nejrůznějším významu a u různých autorů divergují. Jest i příznačné, že veliká většina autorů ať právně filosofických, či odborných nepovažuje vůbec za nutné, vymeziti pojmy a kompetence právní teorie a praxe, považujíc je patrně za samozřejmé.

Výklady autorovy plynou z určitého vyhraněného právně vědeckého hlediska, pro které zdomácněl název »normativní teorie«. Práce rozdělena jest na úvod, část kritickou a část konstruktivní. V úvodě jest uvedena kompetenční hranice mezi právní teorií a praxí. Praxe právní jest tvorba právního řádu a to v nejrůznějších stupních (tvorba norem obecných: zákonů a nařízení i tvorba norem konkrétních: úředních rozhodnutí, smluv a pod.). Teorie práva jest soustavné jeho poznávání a myšlenkové zpracování. Do části kritické patří výklad a kritika římského práva v poměru k římské jurisprudenci, dále výklad a kritika názorů některých významných autorů moderních (Stammler, Weyr, Sedláček), o právní praxi a vědě. V druhé části konstruktivní provádí autor vlastní konstrukci právní teorie a praxe a dotýká se základních pojmů právních, pokud s tímto rozdílem souvisejí. Velice srozumitelně rozlišuje pojmy teorie a praxe vůbec a upozorňuje při rozlišení právní vědy teoretické a praktické, jak ohromně důležitý význam má způsob poznávání pro správnou orientaci ve vědě, zejména pak pro správné roztržení různorodých poznatků o témže předmětu. Drost.

Dr. Jerzy Pogonowski: Projekt związku władców króla Jerzego z Podiebrad. — Varšava 1932. — Vydala právní fakulta. Str. 55. — Cena 5 zł. — Je to doktorská práce přijatá právní fakultou varšavské university. Autor v ní na široké základně historické podává význam pacifistických snah krále Jiřího.

V první kapitole kreslí politickou situaci ve střední Evropě po dlouholetých válkách husitských a z ní rodící se snahu po věčném míru. V této době všeobecné únavy vystupuje do popředí král Jiří, panovník neobyčejných schopností, který své velkolepé plány realizuje za spolupráce Mariniho, francouzského dobrodruha a snad zvláštního vyslance francouzského dvora v Praze. Zde je uvedeno mínění prof. Kaprase, který tvrdí, že autorem je Marini,¹⁾ kdežto Mažuranić spíše v duchu slovanských romantiků, kteří považovali mírumilovnost